

Michaël Slory – Een vies verhaal. Tekst A (zonder uitleg)

Uit: *Spiegel van de Surinaamse poëzie*. (Meulenhoff, 1995)

Wan nasti tori

Noiti den leri den sma
bribi na ini densrefi,
bunbigi busi,
bunbigi kondre.

Den meki a pipel
no bribi na ini en kondre,
no seti na ini en kondre
en eigi libi.

Sranan, mi doti,
mi e si yu nanga den wiwiri,
a fatu tokotoko,
a busititei
san e srengri
nanga en bromki, breiti,
en son, en mamanten
fu tranga libi!

Noiti den leri den sma
bribi na ini den eigi,
bunbigi busi,
bunbigi kondre.

Sranan,
na yu na wi libi, fu tru!
Fu tru, mi doti,
awinsi ofara mi ai de!
Wi kondre nanga yu busi, fu tru!

[Sranan]

Een vies verhaal

Nooit leerden ze de mensen
in zichzelf te geloven,
groot bos,
groot land.

Ze gaven het volk
geen geloof in hun land,
noch hielp men ze om
iets eigens te doen.

Suriname, mijn grond,
ik zie je met je groen,
de vette klei,
de lianen
die zich slingeren
met hun bloemen, hun vreugden,
hun zon, hun ochtenden
van gezond leven!

Nooit leerden ze de mensen
in zichzelf te geloven,
groot bos,
groot land.

Suriname,
jij bent immers ons leven!
Voorwaar, mijn land,
hoever mijn blik ook moge dwalen!
Ons land met onze bossen, voorwaar!